

бира медъ. Хора и животни забълъзаха приятната миризма на меда и поискаха да вкусятъ отъ него. Разгнѣвената пчела искаше да запази всичко за себе си и съсъ своето ядовито жило почна да жили всички, които се приближаваха къмъ пититѣ ѝ. Дѣдо Господь видѣ това, веднага повика пчелата при себе си и ѝ каза: „Азъ те направихъ и ти дадохъ право да събирашъ най-сладкото нѣщо на свѣта, но ти не бива да бждешъ жестока. Помни, че щомъ ужилишъ нѣкого, ти ще умрѣшъ“.

Да, такива чудни нѣща станаха тогава! Сѣсщия день и щурецьтъ ослѣпѣ, и мравката изгуби своитѣ крилѣ.

Голѣмъ и тихъ, Господь бѣше седналъ и цѣлия день той работи и твори, и надвечерь му дойде на умъ да направи една малка сива птичка.

„Запомни, че името ти е червеношийка!“ каза Господь на птичката, когато бѣше свършена. И той я сложи на разтворената си ржка и я остави да хвъркне.

Но когато птичката хвърчеше и гледаше хубавата земя, дѣто трѣбваше да живѣе, тя пожела да види и себѣ си. Тогава тя съгледа, че е цѣла сива, и че нейната шийка е сжщо сива като тѣлото ѝ. Червеношийката се обръщаше и прѣмѣташе и се оглеждаше въвъ водата, но не намѣри по себе си нито едно перце червено.

И затова птичката се върна при Господа.

Господь бѣше седналъ великъ и добъръ, и отъ ржката му излизаха пеперуди, които летѣха около главата му, гължби, които гугукаха върху неговитѣ рамѣнѣ; при краката му растѣха лилии, и рози, и незабравки.

Сърдцето на малката птичка туптѣше отъ страхъ, но чрѣзъ леки скокове тя се доближи до Господа и кацна на ржката му.

Тогава тя запита Бога.